

6. — Eerlijkheid gedijt.

A. HANS.

Frans was een nijvere werkman. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bevond hij zich op de kade, waar groote schepen aankwamen, om gelost of geladen te worden.

Maar als er iederen dag zes kinderen aan tafel zitten, als die jongens en meisjes van kleeding en deksel moeten voorzien worden, ja, dan is 't raadzaam maar flink de handen uit de mouw te steken. Nu, Frans was van werken niet vervaard.

Mathilda, zijne vrouw, hield thuis alles netjes in orde.

Haar man was blijde, als hij 's avonds in den huiselijken kring mocht uitrusten van de vermoeienissen des daags. En altijd aanschouwde hij vroolijke gezichten. De kinderen, ofschoon natuurlijk zeer eenvoudig gekleed, kwamen toch zindelijk voor den dag.

Winkelier en bakker werden trouw betaald. Ook de huisbaas had geen reden tot klagen. Zoo mocht het huisgezin van Frans waarlijk als een voorbeeld gesteld worden.

Op zekeren dag ging de werkman aan den eigenaar zijner woning de huispacht betalen.

— « Frans, » sprak de heer, « ik heb hier eene flinke winterjas, die ik niet meer dragen kan. Toch is zij nog goed. Wilt gij die van mij aannemen ? »

— « Zeer gaarne, Mijnheer. 's Winters zal zij mij goed te pas komen. »

En na den eigenaar vriendelijk bedankt te hebben, trok de werkman opgewekt naar huis.

— « Zie eens, vrouw, welk een warm kleedingstuk ik van M. Wolters ontvangen heb, » sprak hij, zoodra hij de woonkamer binnen trad. « Eerlijk iets krijgen is geen schande, niet waar. »

— « Dat is een welkom geschenk, » antwoordde Mathilda. « Gij kunt die jas zeer wel gebruiken. Ik zal haar wegbergen in de kleerkas, tot de koude dagen aanbreken. »

Toen de vrouw den frak afborstelde, ontdekte zij in een der binnenzakken eene oude portefeuille. Bij de opening bleek zij eenige bankbriefjes te bevatten.

— « Zie eens, Frans, geld, geld! » riep Mathilda opgewonden. « Zie toch eens! »

— « Dat zijn waarlijk bankbriefjes, » sprak de echtgenoot eveneens ten hoogste verwonderd. « Honderd franken, en dit ook honderd franken en dit ook al. »

Er waren er voor zeshonderd franken waarde. Wat zou men al met dat geld niet kunnen koopen : kleederen, brood, vleesch, aardappelen en kolen voor den Winter en nog veel meer!

— « Vrouw, » zei Frans vastberaden, « M. Wolters gaf mij wel de jas, maar niet dit geld. Ongewijfeld weet hij niet, dat deze portefeuille zich nog in den binnenzak bevond. Ik ga haar fluks terugbrengen. »

— « Doe dat, beste man, » antwoordde Mathilda. « Dit geld behoort ons niet toe en wij moeten boven alles eerlijk blijven. »

Eenige oogenblikken later had de huisheer zijne portefeuille terug.

— « Nu herinner ik mij, » sprak hij, « dat ik dezen Winter op reis was en meer geld mede nam, dan ik van noode had. Later heb ik daaraan niet meer gedacht. Gij zijt een eerlijk man, Frans. Ik schenk u de huur van eene maand kwijt, en als de nood bij u indringt, klop dan maar gerust bij mij aan. »

't Was Winter. 't Vroor hard en vele menschen leden gebrek.

Treurigheid heerschte in het huisje van Frans. Ja, wel kwamen en vertrokken er schepen aan de kade, maar de werkman lag ziek te bed.

Op zekeren avond kwam hij met 't begin eener borstziekte thuis en de dokter schreef rust voor.

Rust! Maar wie zou het dagelijksch brood verdienen voor de vrouw en zes kinderen?

Rust! En 't was juist 't kwade seizoen, 't jaargetijde van koude en vorst.

Spoedig waren de spaarcentjes verteerd. De termijn om de woninghuur te betalen was daar, maar het kommetje op de schapraai, waarin het geld vroeger gereed lag, was ledig. Dit was eene pijnlijke gedachte voor de ouders. Maar konden zij 't helpen?

— « De huur! » sprak Miel, die in de buurt algemeen de huisjesmelker genoemd werd, omdat hij voor M. Wolters de pacht ophaalde.

— « Onmogelijk, » stamelde Mathilda. « Waarlijk, Miel, ik kan er niets aan doen. Mijn man is ziek en verdient niets. Geef ons eenige weken krediet. Gij zult betaald worden. »

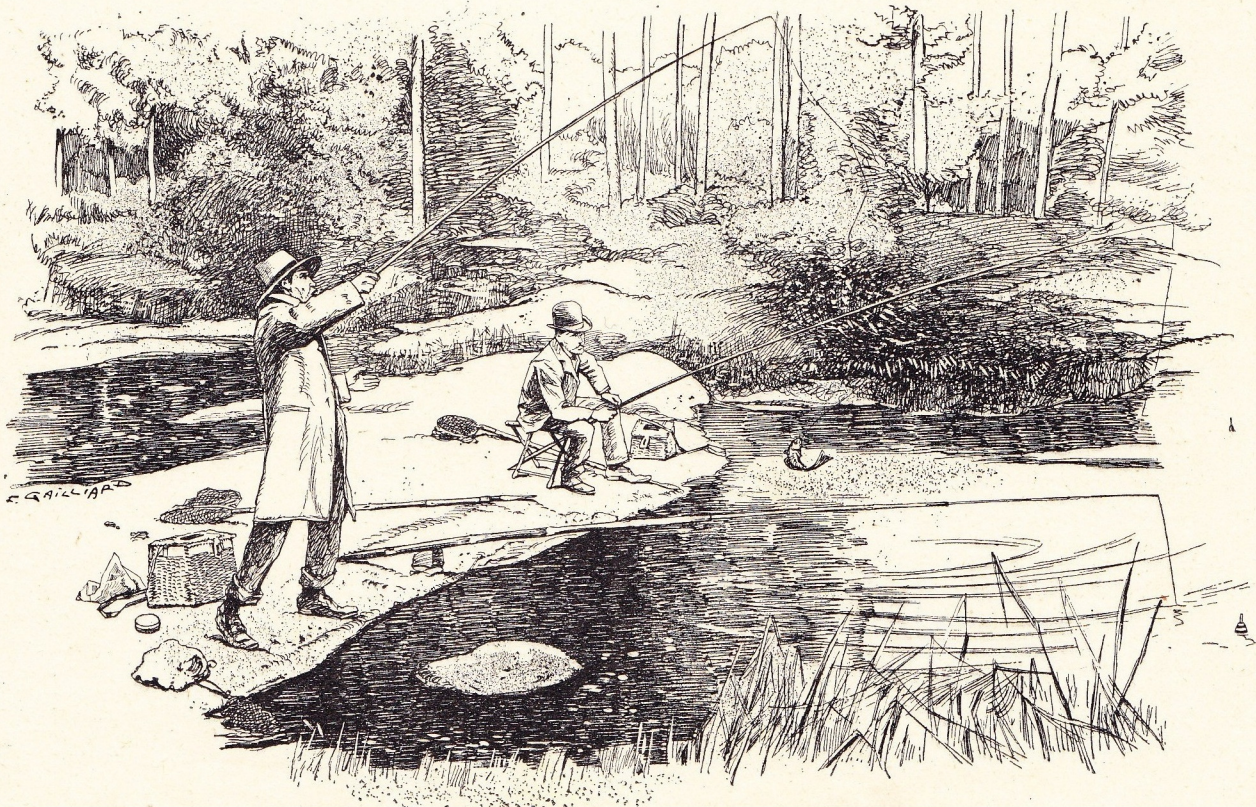
— « Nu, ik zal het Mijnheer melden, » zei Miel en weg was hij.

— « Maak u niet ongerust, vrouw, » troostte Frans. « M. Wolters weet, dat wij eerlijke menschen zijn en zal ons wel krediet geven. »

*
*
*

't Was avond. Op straat waren de lantarens aangestoken. Doch zij schenen maar flauwtjes door den dikken mist, die over de stad nedergedaald was.

Een wagen rolde in de straat, waar Frans woonde en hield stil voor het huis van den zieken werkman. De voerman klopte aan.

Mathilda trad naar buiten.

— « Ben ik hier bij Frans? » vroeg de voerman.

— « Ja, » antwoordde de vrouw. « Wat verlangt gij van mijnen man? Wenscht gij misschien dat hij u helpe bij lossen of laden? Onmogelijk, hoe gaarne hij iets zou willen verdienen, hij kan niet, want hij is ziek. »

— « Neen, ik vraag geene diensten van hem. Maar ik moet de vracht, die ik medevoer, hier bezorgen. »

— « Gij zijt aan een verkeerd adres. Ik heb niets besteld, » en de arme vrouw zuchtte bij de gedachte aan den nijpenden nood, waarin haar gezin verkeerde.

— « Ik ben toch wel bij Frans. 't Is hier n° 43, dat is juist. Nu, dan moet ik u deze goederen bezorgen, » hernam de voerman.

— « Ik versta er niets van, » viel Mathilda in.

— « Ik doe, wat mij bevolen is. M. Wolters, uit de Hoogstraat, heeft mij geboden dit hier te brengen. Ik zal onmiddellijk lossen, als gij maar zeggen wilt, waar ik alles brengen moet.

— « M. Wolters! » stamelde Mathilda, en nu ging haar een licht op.

Miel had 't gebeurde van den namiddag verteld. De huiseigenaar kende dus den toestand, waarin het gezin verkeerde en bood hulpe. Had hij vroeger niet gezegd :

— « Als de nood binnendringt, klop dan maar bij mij aan. » De edele menschenvriend!

Inmiddels lostte de voerman zijnen wagen en reed toen weg, de familie van den werkman in de grootste blijdschap achter latende.

En wat was er zoo al bezorgd?

Eenige zakken kolen, eenige balen aardappelen, eene kist vol met allerlei winkelwaren, brood, een mandje met flesschen wijn voor den zieke en nog veel meer.

Niet lang daarna werd er weder geklopt. Iemand gaf een briefje af. Moeder las :

« Waarde Frans,

» Toen gij eenige maanden geleden mij het geld terugbracht, ondervond ik, dat gij een eerlijk man zijt. Gij bevindt u in nood. Eerlijke menschen moet men op prijs stellen. Neem dus deze hulp van mij aan. Bekommer u niet om de huur. Dat alles zullen wij wel vinden. Ik wensch u eene spoedige genezing.

» WOLTERS. »

In den omslag zat een briefje van honderd franken.

Mathilda had tranen in de oogen.

Zij snelde de deur uit, recht naar de Hoogstraat, om den edelmoedigen weldoener vurig te bedanken.

Weinigen tijd later ronkte vroolijk de stoof in de kleine kamer. De tafel stond gedekt en de kinderen haalden hunne hartjes op. Eerlijkheid gedijt! Dat ondervond Frans, die, dank aan de versterkende middelen, spoedig genas.